

IX.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Bemyndigelse for Finantsministeren til at understøtte Anlægget af Fællessukkerkogerier m. m. og Oprettelsen af en Kreditforening for Sukkerplantagerne paa St. Croix.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 31te Januar 1876).

Da en Række Forslag i 1862 var forelagt Rigsraadet angaaende de vestindiske Forhold, deriblandt Kolonialloven, yttrede den daværende Finantsminister blandt andet følgende (Rigsraadsstidende for 1862, Spalte 49—50): „Det vil nu sees, at dette Forslag, som er af en meget indgribende Betydning for Kolonierne selv, i det Hele er bygget paa en, som det forekommer mig, fornøsttig og sund Tanke. Vi kunne ikke ønske, at disse Besiddelser skulde afgive nogen regelmæssig Indtægt til Staten, men vi kunne heller ikke ønske, at de skulde forvolde os nogen betydelig Udgift. Det er vanskeligt for os her at bestemme de Forhold, der derved komme i Betragtning; hver Gang der er Tale om Udgifter og Indtægter fra de dansk-vestindiske Der, og Rigsdagen eller Rigsraadet skal tage Beslutning derom, føler man sig i en overordentlig vanskelig Situation og har ondt ved at se, hvorvidt det, der er fastslaaet, er det Rette, eller om man skal vedtage nogen Forandring.“

Uf denne og mange lignende Udtalelser i Rigsraadet 1862 fremgaar det klart, at man ved at give Kolonialloven af 27de November 1863 gif ud fra den Forudsætning, at samtidigt med, at Derne fik en større Selvførelse end hidtil, skulde de tillige i finantseel Henseende være i Stand til at kunne hjælpe sig selv. Forudsætningen har desværre ikke holdt Stik; Rigsdagen har i de sidste Aar næsten hvert Aar været nødt til at besætte sig med Tilstandene paa de vestindiske Der især paa St. Croix — og dog kan det ingenlunde siges, at de sidste Aaringer have været særdeles uheldige paa denne D, naar 1872, 73 og 74 undtages; men Tilstanden før denne Tid var allerede uheldig, og man havde

tidligere henvendt sig til Moderlandet med sine Klager, om hvilke man herhjemme, saalænge de vestindiske Ders Salg stod paa, undlob at tage Beslutning. Først da Salgsudsigterne vare bristede, fremkom Finantsminister Fenger i Samlingen 1870—71 med Forslag til Lov „om nogle Den St. Croix vedrørende finantsele Foranstaltninger“. At Tilstanden paa Den er i høi Grad forviolet, derom ere Alle enige, og man er endvidere enig om, at selv om der indtræffer en Række almindelige Aar, saa vil den ikke derved væsentlig forbedres. Efter de Udvalget foreliggende Oplysninger sluge Driftsomkostningerne samtlige Indtægter, og der bliver Intet tilbage til Dens Bestyrelse m. m. Spørger man om Grunden til denne uheldige Tilstand, bliver Besvarelsen høist forskjellig. Paa Den selv synes man at mene, at Narvagerne stamme fra Slaveriets Ophævelse og fra Affkaffelsen af Beskyttelsesolden. Indtil 1863 ydede Moderlandet de vestindiske Produkter en Beskyttelse, som kan sættes lig med en Pengeværdi af 250,000 Kr. aarlig. Naar der ses hen til, at de omliggende Der uden Slaveri og uden Beskyttelsesold og under samme Naturbetingelser, som St. Croix tilbels befinde sig i en blomstrende Tilstand, kan Udvalget ingenlunde tro, at de nævnte Narvager skulde være de rette. Der er da ogsaa nok desforuden, af hvilke man skal tillade sig at paapege nogle. Dens Bestyrelse er meget dyr og forholdsvis dyrere end paa de omliggende. St. Croix er en Kommune paa henved 23,000 Indbyggere. Bestyrelsen kostede 1865—1866 178,982 vestindiske Daler, og Udgifterne derved ere ikke siden blevne formindskede, uagtet det vestindiske Udvalg i 1870—71 mindede i sin Betænkning Ministeriet derom og udtalte samtidig